[illegible] ఆలంబనవు!

రాజారావు నాకు వరసకు అన్నయ్య అవుతాడు. బంధుత్వం అనే మాట పక్కన పెడితే ఆయన నాకూ, మా మిత్ర బృందానికి కూడా అప్తుడు. అలాంటిది - ఆయన హఠాత్తుగా పోయాడని తెలిసిన క్షణం, సృష్టి ఆగినట్లనిపించింది. మెదడు మొద్దుబారడం అంటే ఏమిటో అప్పుడే అనుభవం అయ్యింది..

రాజారావు అన్నయ్యకు ఆంధ్ర దేశంలో మంచి పేరు ప్రఖ్యాతులు వున్నాయి. అవి ఆయన పదేళ్ల కాలంలో, తెలుగు ప్రజలకు అందించిన రచనలవల్ల సంపాదించు కున్నవి నాలుగేళ్లుగా అన్నయ్య రచనల కోసం పత్రికలు, పాఠకులూ కూడా చకోరపక్షుల్లా ఎదురు చూసేవారు. ఒక్కమాటలో చెప్పా లంటే, అన్నయ్య ఓ ట్రెండ్ సెట్టర్!

కాలేజీ జీవితం పూర్తి కాకుండానే కలం పట్టి, ఆ తరువాత ఉద్యోగాన్వేషణ, దాని తాలూకు ఆశ నిరాశల మధ్య ఊగిస లాడే కాలం లోనూ, ఆ వెను వెంట, అంతంత మాత్రంగా బ్రతుకులో స్థిర పడుతూనూ ఆయన గొప్ప రచనలు చేశాడు. మాకు కాలేజీ పుస్తకాల మీద సగం చిన్న చూపు, తెలుగు సాహిత్యంపట్ల పూర్తి మమకారం కలుగ జేసింది, రాజారావు అన్నయ్యే!!

అలాంటి రాజారావు అన్నయ్య ముప్ప య్యేళ్లు దాటే దాటగానే హఠాత్తుగా కన్ను మూయడం, ఆయన కుటుంబానికి అశని పాతం అయితే, అది మాకు పెద్ద వెర్రిగా అనిపిం చింది. నేనూ అమ్మా, నాన్నా కాకినాడ బయలు దేరాం ఆ సాయంత్రమే!

రాజారావు అన్నయ్య ప్రభుత్వ ఆఫీసులో సాదా సీదా ఉద్యోగం చేసేవాడు.. ఇటు ఆయన జీతం గానీ, అటు రచనల ద్వారా లభించే డబ్బు గానీ వాళ్ల సంసారాన్ని పెద్దగా సుఖ సంతోషాల్లో ఓల లాడించ లేదనీ, ఆ ఇల్లు చూడగానే నాకు అర్థం అయ్యింది. ఏడాది క్రితం జరిపిన చెల్లెలు నీరజ పెళ్లి తాలూకు అప్పుల్ని గుర్తుగా మిగిల్చే వుంది.

మా వదిన, సుజాత శవం పక్కన తల వంచు కుని కూర్చుంది... పిల్లలు తల్లిపక్కన రెక్కలు తెగిన పక్షుల్లా వాలిపోయి వున్నారు. వదిన మమ్మల్ని చూసి దుఃఖం ఆపు కోలేక భోరుమని ఏడ్చేసింది! పిల్లలూ అదే పని చేశారు. ఆ తర్వాత పమిటతో నోరు కుక్కు కుని విలవిల్లాడి పోయింది!

రాజారావు అన్నయ్య పోయాడని తెలిసి ఆయన స్నేహితులు చాలా మంది వచ్చారు శవ దర్శనానికి. అందులో సాటి రచ యితలు వున్నారు. ఉద్యోగస్తులు వున్నారు..

గంట తర్వాత శవ దహనానికి ఏర్పాట్లు చేయ వలసి వచ్చింది... అమ్మా నాన్నా ఓ మూలకు వెళ్లి నెమ్మదిగా మాట్లాడు కుంటు న్నారు. ఆ తరువాత నాన్నని అన్నయ్య ఆఫీసులో ఓ పెద్ద మనిషి పక్కకు పిలిచి ఏదో మాట్లాడారు. అపుడే అటు వచ్చిన ఓ పెద్ద మనిషి వారిద్దర్నీ వారించి నెమ్మదిగా ఏదో అని నన్ను సంజ్ఞ చేసి పిలిచాడు.

"రాజారావు గారు?...."

"మా అన్నయ్య అవుతారు..."

"ఆయన కర్మ చేసేది..?"

"అన్నయ్యకి వదిన కూడా వెనకా ముందు ఎవరూ లేరు. అన్నీ, నాన్నగారే చేయాలి" అని ఆయన వైపు ఎవరు మీర న్నట్టు చూశాను. ఆయనకు అర్థం అయి నట్టున్నాయి.. నా చూపులు..

"నా పేరు శ్రీనివాసరావు. బుక్ పబ్లి షర్ని. పైగా రాజారావు గారంటే... అని ఆగి "మీరు వేయకేరని కాదు.. ఏదో ఉడతా భక్తిగా ఇది వుంచండి... ఏమీ అను కోవద్దు" అంటూ నాలుగు వందల కాగితాలు నా గుప్పిట్లో వుంచ బోయాడు... నేను తీసు కోలేదు.

మరో పది నిముషాల్లో రాజారావు అన్నయ్య అభిమానులు పూల దండలు తెచ్చి అన్నయ్యను అలంకరించారు... ఒకొక్కరే వచ్చి నమస్కారాలు చేసి మౌనంగా వెళ్లి పోయారు.

వీధిలో బ్రాహ్మడు- వెదురు క్రరలతో పాడి కడుతున్నాడు. కొత్త కుండ వచ్చింది. పీటలు వేసి వాటిమీద అన్నయ్యను పడుకో బెట్టి అంతిమ సంస్కారం చేస్తున్నారు. సుజాత వదినా, పిల్లలూ, నీరజా స్నానాలు చేసి తుది వీడ్కోలు చెబు తున్నారు.

అందరి కళ్లలోనూ గుండెల్లోనూ ఒక విధమైన నిస్పృహ. అంతకు మించి ఆవేదన. దాన్ని మించి వైరాగ్యం.

అన్ని కర్మలూ పూర్తయ్యే సరికి పది పదిహేను రోజులు పట్టింది.. ఇంటికి వచ్చిన చుట్టాలందరూ వెళ్లి పోయారు. కానీ ఇంటి లో మాత్రం పగలూ రాత్రి కూడా చీకటే రాజ్యం చేస్తూ- అది వదిన్ని పట్టి పీడిస్తోందని మాకు తెలుసు! తెలుసుండీ ఏమీ చేయలేక పోవడం... ముప్పయ్యేళ్లు నిండని-అంతంత మాత్రం చదువుకున్న వదినకు భవిష్యత్, వర్తమానం కూడా పిల్లలే అవడం బాధాకర మైన విషయమే! అన్నయ్యకు ఆఫీసు ద్వారా వచ్చిన డబ్బు బ్యాంకులో వేశాం! దాని మీద వచ్చే వడ్డీ కూడా చిన్న మొత్తమే!! ఎన్ని లెక్కలు వేసినా, ఎంత క్రిందా మీదా పడ్డా సంసారం గడవడానికి ఆ డబ్బు ఓ పట్టాన సరి పోదు!! నేను ఆ విషయమే ఆలో చిస్తున్నాను. ఇంతలో వదిన వచ్చింది...

"రేపు మేం వెడతాం వదినా... మీరు పిల్లలు జాగ్రత్త.. తరచూ ఉత్తరాలు వ్రాస్తుండూ.. నేనూ వస్తూవుంటాను. మీరు దేనికీ మొహమాట పడొద్దు.. "

"మీరు చాలా చేశారయ్యా... ఈ రోజుల్లో తోడబుట్టిన వాళ్లు కూడా ఈ పాటి చెయ్యరు.."

"అలా అవొద్దు వదినా.. అన్నయ్య నాకు పరోక్షంగా చాలా మేలు చేశాడు.. చదువు కుంటూ చాలా ఎదిగ పోయావనీ, నన్ను మించిన వాడు లేడనే అపోహలో వున్న నాకు గొప్పదనం సాధించాలంటే అందుకు మనిషి సమకూర్చు కోవాల్సిన ముడి సరుకులు ఏమిటో, అందుకు చేయవలసిన యజ్ఞం ఎలాంటిదో, అప్పుడిగా దగ్గరగా వచ్చి భుజం మీద చెయ్యివేసి బుజ్జగిస్తూ చెప్పేవాడు.. చదువుతో పాటు కాస్తంత సంస్కారం అబ్బిం దంటే, అది అన్నయ్య పెట్టిన భిక్షే.."

అలాంటి వ్యక్తి పోవడం, నా దుర దృష్టం. ఎప్పుడూ ఏదో ఒకటి చదువుతూ వుండే వాడు. ఎన్ని పుస్తకాలు కొనేవారని.

వదిన ఏవేవో చెప్తోంది! అన్నయ్య మాటలు.. ప్రవర్తనా... అలా.. అలా.. అప్పుడు నాకు గుర్తొచ్చింది.

"అన్నయ్య అచ్చయిన కథలు-ఆ కాపీలు చాలా జాగ్రత్తగా వుంచు వదినా.. వాటి విలువ, ఈ వేళ కాదు-ఎప్పటికీ వుంటూనే వుంటుంది. మంచి పబ్లిషర్ దొరికితే కథల సంపుటిగా తేవచ్చు.

"ఈ పుస్తకాల్ని ఏం చేయ మంటావ్? వారి పేర ఏ లైబ్రరీ కయినా ఇచ్చేస్తే బావుం టుంది కదూ..

పైగా పెద్ద అద్దెకొంపి ఇంత ఇంట్లో వుండడం కూడా కష్టమే..."

నాకు ఏం చెప్పాలో తెలియ లేదు! మైకు ముందు నిలబడి అన్నయ్య ఓసారి " నా హృదయం, ఓ సరస్వతీ నిలయం" అంటూ ఉపన్యాసాన్ని మొదలు పెట్టడం గుర్తొచ్చింది.

చూస్తుండగానే రోజులు, వారాలుగా, నెలలుగా మారి దొర్లి పోతున్నాయి. రాజా రావు అన్నయ్య పోయి ఏడాది కాబోతుంది.

ఆ సమయంలోనే వదిన సుజాత ఉత్తరం వ్రాసింది. వారి ఊరిలో వుండే రచయిత లు, కొలీగ్స్ కలిసి అన్నయ్య ప్రథమ వర్ధంతి సభ జరుపుతామన్నారనీ-ఎలాగూ సంవత్స రీకాల తంతు వుంది కాబట్టే మమ్మల్ని నాలుగు రోజులు ముందుగా రమ్మని వ్రాసింది.. మేం అందరం కాకినాడ వెళ్లాం.

సభ ముగిసి ఇంటికి బయలు దేరు తుంటే వెనుక నన్నెవరో పిలిచి నట్టయి తిరిగి చూశాను. మనిషిని నేను గుర్తుపట్టలేక పోయాను.. గ్లాస్కో పంచి, సిల్కు లాల్చీ, వేళ్లకి ఉంగరాలు... ఖరీదుగా కని పించాడు.

"నేనండి.. అభ్యుదయ బుక్స్, శ్రీని వాసరావును.. నమస్కారాలు"

"అరే మీరా... నమస్కారం. గుర్తు పట్ట లేక పోయాను, సుమా.."

"ఫర్వాలేదు..."

"ఈ సమయంలో మీరు రావడమే ఆశ్చ ర్యం. ఎందుకంటే ఇలాంటి సభలకు-అదే సాహితీ సమావేశాలన్నా, జయంతి, వర్ధంతి సభలన్నా మన తెలుగువాళ్లు ఆమడ దూరాన వుంటారు"

రాజారావు గారు పోయిన రోజు నాకు బాగా గుర్తు. పైగా ఈ కార్యకర్తలందరూ తెలిసినవాళ్లే. ఆహ్వాన పత్రిక పంపారు. మీ లాంటి యువ రచయితలతో పాటు పాత తరం వాళ్లందరినీ ఒకే చోట కలుసు కోవ చ్చునని.."

నాకు నవ్వొచ్చింది..."మేం వ్రాసింది తక్కువ. పెద్ద లంటారా-వాళ్లకి మహా రాజ పోషకులు మీరే.."

"ఈ వేళ కాకపోతే రేపు-మీరు కూడా పెద్ద రచయితల జాబితాలోకి వెళ్లక తప్ప దుగా.. అపుడు మీతో పని పడకా తప్పదు. అంతేనంటారా..."

మళ్ళీ నవ్వవలసి వచ్చింది.

"మీతో కొద్దిగా మాట్లాడాలి.."

"కొద్దిగా ఎందుకట.. వివరంగానే మాట్లాడు కుందాం.. ఏమిటో చెప్పండి"

"ఇక్కడ కూర్చుందాం"

ఇద్దరం అక్కడే వున్న సిమెంట్ బెంచి మీద కూర్చున్నాం.

రాజారావు అన్నయ్య రచనలని పుస్తక రూపంలో తీసుకు వచ్చి, వారి నవలల్ని అందంగా ముద్రించి, తెలుగు పాఠకులకు 'అభ్యుదయ ప్రచురణల' తరుపున కొత్త సంవత్సర కానుకగా ఇవ్వాలని వుందని చెప్పా డతను. అందుకు నన్ను సహక రించ మన్నాడు. వదినతో మాట్లాడి ఏ విషయం చెబితే తను మరునాటి నుంచే కార్యరంగం లోకి దూకుతానని వాగ్దానం చేశాడు.

"ఇంతకీ పుస్తకాలకు ఎంత ఖరీదు కట్టిందీ చెప్పలేదు..." అన్నాను. శ్రీనివాస రావు గారు "ఐదు పుస్తకాలు. అన్నిటికీ కలిపి రెండు వేలు ఇస్తాను" అన్నాడు. నేనుఆశ్చర్య పోయాను.

"ఇంతకీ నామాట"

"చూడండి శ్రీనివాసరావు గారూ... మీరు అన్నయ్య పుస్తకాలు ఇన్నే కాపీలు అచ్చు వేస్తానని చెప్పి రెట్టింపు వేసుకున్నా నేను గానీ, ఒదిన గానీ చేసేదేమీ లేదు. ఎందు కంటే రచయిత తన పుస్తకాలు అచ్చు అవ్వాలనే ధ్యాస ఒక్కటే పెట్టు కున్నపుడు జరిగేదేమిటో అతనికి తెలిసినా ఊరుకోక తప్పడం లేదు. కానీ ఒక మాట మాత్రం నిజం.. ఈ రోజు మన ఆంధ్ర దేశంలో రచయితగా కన్నా, పబ్లిషర్గా బ్రతకడం లోనే సుఖం, లబ్ధీ రెండూ వున్నాయి.."

"మీరు అదే మాట అంటు న్నారు" శ్రీనివాసరావు నొచ్చుకుంటూ అన్నాడు.

"ప్రజావాణి అలా వుంది, మరి.."

రాజారావు గారంటే నాకు అభి మానం.. ఆ విషయం మీకు తెలుసు... పైగా అచ్చు వేసిన ప్రతీ పుస్తకం మార్కెట్ లోకి హాట్ కేక్గా పోదు.. పెట్టుబడి పెట్టాం కదా అని ఉరకలూ పరుగులు తీసిన కాళ్ల నొప్పులు, ఆపై ఖర్చులేమిగుల్తాయి. మీరు ఆలోచిం చండి. మీ వదిన గారిని ఒప్పించ డానికి.."

"చూడండి... రాజారావు నాకు వరసకు అన్నయ్య అవుతాడు.. ఆయన పోయిన తర్వాత మా వదిన ఒక్కత్తే సంసారాన్ని ఈదు కొస్తుంది. పైగా పిల్లలు ఇంకా చిన్న వాళ్లు. దానికి తోడు చెల్లాయి పెళ్లి కైన అప్పలు వుండనే వున్నాయి. అవిడే కాదు, మేం కూడా అన్నయ్య మిగిల్చిపోయిన రచనలే వాళ్లని నాలుగు కాలాల పాటు ఆదు కోవాలని ఆశ పడుతున్నాం.. మీరు మరోసారి ఆలో చిస్తే బావుంటుంది..."

శ్రీనివాసరావు గారు మాట్లాడలేదు. ఇంతలో ఆ చీకటి లోంచే శ్రీనివాసరావు గారూ, ఇక్కడ వున్నారా, మీ గురించి మొత్తం హాలంతా గాలించి వస్తున్నాను అంటూ ఓ ఆకారం వచ్చింది.

ఆయన్ని చూసి శ్రీనివాసరావు గారు రెండడుగులు ముందుకు వేసి చేతులు కలిపి ఆ తర్వాత ఆ పెద్ద మనిషిని నాకు గురు మూర్తిగా పరిచయం చేశాడు... ఆయన నన్ను చూసి "వీరూ" అని ఆగిపోయాడు.

"వీరి పేరు భాను.. యువ రచయిత పైగా వీరెవరో మీకు తెలియదు కదూ, మన కీర్తిశేషులు రాజారావుకి వరసకి తమ్ముడు గారే, మళ్లీ.."

ఇంటికి వచ్చిన తర్వాత శ్రీనివాస రావు గారికి నాకూ మధ్య నడిచిన మాటలను వదినకి చెప్పాను. అన్నీ విని ఒదిన, "వారుంటే ఇలా జరిగేది కాదేమో.." అంది ఖిన్నురాలై.

"నేను హైదరాబాద్ వెళ్లి అక్కడ తెలు సున్న వాళ్లతో మాట్లాడుతాను. మాద్దాం. దేశంలో పబ్లిషర్స్కి కొదవేం లేదు' అన్నాను.

******

ఓ నెల గడిచింది. అన్నయ్య కథల్నీ, నవలల్నీ పుస్తక రూపంలోకి ఎలా తీసుకు రావాలా అని నలుగురైదుగురు మిత్రు లం కలిసి తలలు పగుల గొట్టుకున్నాం. ఎన్నో రకాల ఆలోచించాం. కొందరు ప్రచురణ కర్తలు మొదట్లో ఉత్సాహం చూపించి, తరు వాత నీరుకారి పోయారు. మరి కొందరు పాఠకుల టేస్టు రోజు రోజుకు మారు తోందని ప్రింటింగ్ఖర్చులు పెరిగాయని ఈ దశలో ఎక్కువ డబ్బు ఇచ్చి చేతులు కాల్చు కోలేమని చెప్పారు. ఇంకొందరు డబ్బునాయి దాల పద్ధతి మీద తీసుకుందుకు ఒప్పుకో గలిగితే ఆలోచిస్తాం అన్నారు.

సరిగ్గా ఆ సమయంలో మాకు మూర్తి గారు గుర్తొచ్చారు. ఆయన దగ్గరకు వెళ్లాం.ఆయన ఆంధ్రదేశంలోపుస్తక ప్రచురణ మీదా వాటి అమ్మకాల మీదా అవగాహనవున్న మనిషి. ఆయన మా మాటలన్నీ మౌనంగా విన్నారు.

"ప్రయత్నిద్దాం" అన్నారు.

వెర్రి ఆనందంతో, వెర్రి ఆవేశంతో ఆవేళ, మేం ఊగిపోయాం!!

రాజారావు గారి రచనల్ని అచ్చు వేసే ఉద్దేశ్యం తనకి వుందనీ, అందు కోసం పూర్తి చేయాల్సిన అగ్రిమెంటు ఫారాలు నా చేతికి ఇచ్చారు.

ఇవి రాజారావుగారి భార్య చేత సంతకాలు చేయించి తెప్పించండి.

వారు ప్రచురించిన కథల, నవలల ప్రతులు మీతో తీసుకు రండి' అన్నాడు.

ఆయనకు కృతజ్ఞతలు తెలిపి బయటకు వచ్చాను. వెంటనే ఆ విషయం తెలియ జేస్తూ ఒదినకు ఉత్తరం వ్రాసి తీరిక చేసుకుని నేను కాకినాడ వెళ్లడానికి నిర్ణ యించు కున్నాను.

****

నేను వెళ్లే సరికి వదిన వాకిట్లో కూర్చుని వుంది. ఇల్లంతా బోసిగా కనబడు తోంది. ఒదిన తను చెప్పినట్టుగా అన్నయ్య లైబ్రరీ అంతా దానం చేసేసినట్టు వుంది.. వాకిట్లోకి వచ్చిన నన్ను ఆమె ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"చెప్పే పెట్టకుండా వచ్చి నట్టున్నావ్. విశేషం ఏమైనా వుందా" అంది.

"నా ఉత్తరం అంద లేదా"

"ఏం ఉత్తరం"

నేను గబగబ హైదరాబాద్లో జరిగిన సంగతులన్నీ చెప్పి, బాగ్ తెరిచి ఫారా లన్నీ చేతికిచ్చి "మొత్తం మీద సాధించ గల్గాను ఒదినా.. పిల్లలు అదృష్టవంతులు... కొంత వరకైనా మీ కష్టాలు తీరాయని అనుకోవచ్చు"

వదిన మాట్లాడలేదు. బొమ్మలా నన్ను చూస్తోంది.

"ఏమయ్యింది" అన్నాను.

వదిన కళ్ల వెంట నీరు తిరిగింది. పమిట తో వత్తుకుంటూ "నువ్వు వ్రాసిన ఉత్తరం నాకు అంది వుంటే బావుండేది, భానూ... అంతా అయిపోయింది..."

"అంటే ఏం జరిగింది ఒదినా..?"

వదిన చెప్పింది... సరిగ్గా వారం పది రోజుల నాడు శ్రీనివాసరావు గారు వచ్చార్ట! రాజారావు అన్నయ్య కథలు, నవలలూ పుస్త కాలుగా వేస్తాననీ ఆ అవకాశం తనకి ఇవ్వ మని ప్రాధేయ పడ్డాట్ట. కవి గారికి వెనుకటి రోజుల్లో చేదోడు వాదోడుగా వున్న తనకు వారి రచనలమీద హక్కులు ఇవ్వడం న్యాయం గా వుంటుందన్నాట్ట!! అంతటితో ఊరు కోకుండా రాజారావు-గురుమూర్తికి వ్రాసి ఇచ్చిన ప్రోనోటు చూపించాట్ట. అది నీరజ పెళ్లి కోసం అన్నయ్య పదివేల కోసం వ్రాసి చ్చిన పత్రం. కానీ అప్పుడది గురుమూర్తి పేర మంచి శ్రీనివాసరావుగారికి బదిలీ చేయ బడి వుంది. వదినకు రెండే అవకాశాలు ఆయన ఇచ్చాడు. ఒకటి ప్రోనోటు బాకీ వెంటనే తీర్చడం లేకపోతే పుస్తకాలు అచ్చు వేసు కుందుకు హక్కులు ఇవ్వడం... ఊపిరి తీసు కునేందుకు అవకాశం లేని పరిస్థితి ల్లో పరోక్షంగా సూటిగా తగిలే మాటలకు తల ఒగ్గలేక వదిన ఎగ్రిమెంట్ మీద సంతకం చేసింది. పబ్లిషర్ గారు ప్రోనోటు మీద మూడు వేలు జమచేసినట్లు అక్షర భిక్ష విదిల్చారు.

"చాలా అన్యాయం" అన్నాను. అంతకు మించి నా నోట ఏమాటా రాలేదు. వదినను చూస్తే జాలేసింది. శ్రీనివాసరావు గుర్తొచ్చి ఆవేశం వచ్చింది. గురుమూర్తి జ్ఞాపకం వచ్చి అసహ్యం వేసింది...

కళ్లు మూసుకున్నాను. ఎందుకో నా కళ్లలో వెనుకటి రోజుల్లో, అదీ నూట యాభై సంవత్సరాల క్రితం ఓ కవి పండి తుడికి ఎదురైన అనుభవం చటుక్కున మెది లింది. ఏదో పత్రికలో చదివిన ఆ వార్త చప్పున గుర్తొచ్చింది. ఒక రోజు - సోము యాజులు రామయ్యగారనే కవి- ఏ బాధలకో ఏ అవమానాలకో తట్టుకోలేక, ఒక కాగితం మీద 'లా వొక్కింతయు లేదు' అంటూ పోతన గారి పద్యం వ్రాసి బ్రౌన్ దొర గారి దగ్గరకు పంపించారట-లాస్ట్ రిస్టార్గా..!! తెలుగు భాష క్షుణ్ణంగా నేర్చి ఆ భాషకు సర్వస్వం అంకితం చేసిన బ్రౌన్-ఆ పేద పండితుడు వ్రాసినదివిని, ఆ కాగితం క్రింద "నీను మృతుండ నొదువని, ఇంత భయంబు మనంబు లోపల ఇక మానుము" అని వ్రాసి పంపించి, ఆ సైవ కవికి ధైర్యం చెప్పి సహాయం అందించాడట!

శ్రీసుభా